

και κατηγορία κατά του πρώην διευθυντού των γραφείων της Βουλής, διά την αλησμόνητον εκείνην νυκτερινήν και μελοδραματικήν εκπόρθησιν του έθνικου τεμένους!

Και όμως θά γίνη κι αυτό! 'Ο κ. Φαρμακόπουλος θά δώση λόγον — δέν γελάτε; — ενώπιον της δικαιοσύνης διότι δέν παρέδωκε τὰ κλειδιά, θά εξετασθούν δέ ως μάρτυρες κατηγορίας και μερικοί βουλευται, οι όποιοι ή ν α γ κ α θ η σ α ν ένεκα της δυστροπίας του νάνηρηθηδών ως αργιόγατοι εις τὰ περὶ θύρα και νά κητχάθουν των θεσμών και της σκνίδος τὸ Παλλάδιον.

Τίποτ' άλλο δέν μένει τώρα παρὰ νά καταγγελλθῇ και ό κ. Θεοτόκης διότι ή ν α γ κ α σ ε τον κ. Δηλιγιάννην νά γίνη πρωθυπουργός. Καθόλου παράδοξον νά τ'όδοιμε κι' αυτό καμμίαν ήμέραν.

ΙΩΒΙΛΑΙΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Δέν γράφομεν διά νά επικρίνωμεν τον κ. "Αγγελον Βλάχον διά τούς υποβληθέντας εις τον Βουτσιναιον διαγωνισμόν του 1886 Στίχοις του. Γράφομεν χάριν του μέλλοντος ιστορικού της κριτικής εν 'Ελλάδι, και έχομεν εις την διάθεσιν του υλιν ακόμη περιεργότεραν.

Οί τότε έλλανοδικοί έπήνεσαν ανεπιφυλάκτως την γλώσσαν και τούς στίχους του κ. Βλάχου εύρον μάλιστα τον ποιητήν έράσιμον, αν και αναίσθητον και ειρωνία, όμοιάζοντα άπαράλλακτα με τον 'Ερρίκον Χάινε μετά του όποιου κοινάς είχε τās άρετās και τās κακίās. Ταύτα εκθέτει ό κ. Βλάχος εις πρόλογον προταχθέντα των στίχων του εν τη Πανδώρα του 1885, διστάζει δέ μετριοφρόνως ν' άποδεχθῇ την σύγκρισιν αν και εκθέρεται από χείλη ακαδημαϊκών.

Μακρόν άπόγευμα των Στίχων παρέχω εκ του στιχοιργήματος 'Ερωτος μνημόδονον έπιγραφομένου:

«Ποσάκις εν τη σιωπῇ χειμερινῇ έσπέρας, υπό τὸ μετριοφρόν φῶς λαλούντες της λυχνίας, ήνοιγομεν του στήθους μας κρυφίως τās διθῆρας και έμετρούμεν τὸ κενόν της νέας μας καρδίας.

Μετριοφρόν φῶς Modeste (!)

Τās διθῆρας: ήξεύρετε ποῦ νά ζητήσθε την ποιητικωτάτην λέξιν και τὰ έξ αὐτῆς παράγωγα.

«Τρέχα-γύρευε»

Υ. Γ. αλήθεια, έλυσμόνισσα. 'Ενθ' έπανηρυρίζετο ή πεντηκονταετηρίς του κ. Βλάχου, εύρίσκετο μέσα εις τās 'Αθήνας κάποιος ό όποιος δέν θά είχε βέβαια κανέν από τὰ προσόντα διά τὰ όποια κατά τὸ γεῦμα εν τῷ ξενοδοχείῳ της Μεγάλης Βρετανίας άνεκηρύχθη όμοφώνως ό κ. Βλάχος πρῶτανις των συγχρόνων έλλήνων λογίων ό κάποιος όμως αὐτός είχε τὸ άπαραίτητον διά τὸ 'Ιωβιλαϊον προσόν: Πενήντα χρόνια δηλαδὴ άφού έτυπώθη εις την Πανδώραν το όνομά του υποκάτω εις έργα του — καλὰ ή κακά δέν εξετάζεται — προγενέστερα πολὺ των πρωτολείων του κ. Βλάχου εις την έφημε-

ρίδα των μαθητῶν...ό Βερναρδάκης, καλέ.

Τρ. Γ.

Σημ. «Νουμά». 'Ο κ. Βερναρδάκης εις την «Πανδώραν» του 1850 υπέγραφε τὰ δημοσιεύματά του με τὸ οίκογενειακόν του όνομα «Δ. Ν. Τρανταλίδης».

ΥΠΟΔΕΙΞΙΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΝ

'Ο κ. Πρωθυπουργός αισθάνεται την ανάγκην μεγάλων και ριζικών οικονομικών.

'Ο ίδιος μάλιστα έδήλωσεν εις τινα συντάκτην συναδέλφου, ότι έκουράσθη πλέον κρατών την ψαλίδα και τέμνων σάρκας. 'Ομολογουμένως δέ ή έγχειριστική είνε έπιστήμη όλως νέα διὰ τον γηρκίον κύριον Δηλιγιάννην και δέν δύναται νά έχη δι' αὐτόν πολλά θελητήρα.

'Εκτός τούτου τὸ βῆθος των οικονομικών έγχειρήσεων του κυρίου Δηλιγιάννη πρέπει νά είνε πολὺ μέγα, άφού έκοψε και αὐτούς τούς ήμεροδείκτας των δημοσίων γραφείων, διδάσκων συγχρόνως οὕτω τούς υπαλλήλους διδασκαλικήν περιτήν, ότι ό χρόνος δέν έχει καμμίαν αξίαν, κατήγγησε δέ και αὐτούς τούς φακέλλους εντός των όποιων τὰ διάφορα γραφεῖα έγκλείουν την αλληλογραφίαν των, δικηρύκτων οὕτω ότι διὰ τὸ βασιλείον τοῦτο του κ. Πλατούτζα, όπως κατήντησε, δέν υπάρχουν πλέον μυστικά.

Φαίνεται δέ ότι ή ψαλλίς του κ. Δηλιγιάννη, κόπτει μόνον τās σάρκας, όσας πράγματι είνι νεκρά, εν άλλοις λόγοις, διὰ νά τελειώσωμεν με την ποιητικήν μεταφοράν του κ. Προέδρου άπαξ διὰ παντός, κόπτει μόνος τās άνωφαλές και άχρήστους δαπάνας, ως π.χ. τὰ έργαστήρια του πανεπιστημίου, την συνδρομήν εις τās σχολάς των άπόρων παιδων, τούς μισθούς των δικαστῶν και λοιπά άλλα περιττά, έκτελών οὕτω θεαρέστους και προϋπολογισμοσωτηρίους οικονομίας.

'Αλλ' έπειδή, ως και ό ίδιος έπίσης θά παρετήρησε βεβιαώς, διὰ των οικονομικών τούτων δέν θά έπιτύχη μεγάλα πράγματα, τὰ άνγκαιά δέ πρὸς χρῆσιν του κ. Λαδοπούλου, του κ. Καραλή, ή οίουδήποτε άλλου ήμετέρου περισεύματα εκ των οικονομικών τούτων, θά είνι όλως άσήμκντα, ήμεις εύτυχήσαντες νά άναγκάζωμεν ένα άκένωτον θησαυρόν, άπεφασίσταμεν μετά πολλούς διαταγμούς νά τον άποκαλύψωμεν εις τον κ. Δηλιγιάννην, χωρίς νά άπαιτήσωμεν ούτε ποσοστόν, ούτε άμοιβήν.

Τὸ περίεργον είνι ότι ό θησαυρός οὗτος ό όποιος δέν διέλαθε τὰ όξυδερκή ήμῶν βλέμματα δέν είνι

και πολὺ κρυμμένος. Διότι όλόκληρα χρυσά στρώματα αὐτοῦ μᾶς άποκαλύπτει καθ' έκάστην ή έφημερίς της Κυβερνήσεως, ήτις υποβάλλεται καθ' έκάστην πρὸ μάλιστῃ τῇ δημοσιεύσεώς της εις την όξυδερκείαν του κ. πρωθυπουργού, — λεπτομέρεικ, ή όποία μᾶς γεννᾷ την άπορίαν πῶς και ό ίδιος κ. Δηλιγιάννης, περί της εντάσεως της όράσεως του όποίου δέν χωρεῖ δευτέρῃ γνώμη, δέν ήδυνήθη νά τον άνακαλύψῃ.

Εἰς μόνον λοιπόν τὸ προχθεσινόν φύλλον τῆς έφημερίδος της Κυβερνήσεως άνεύρομεν ὑπὲρ τās όγδοήκοντα μεταβολάς ειρηνοδικῶν, δέκα πταισματοδικῶν και έκκτιν πεντήκοντα γραμμικτών ειρηνοδικείων.

'Ηδη αν ακολουθήσωμεν τās συμβουλās της στατιστικής, σεβαστῆς κυρίως και αξίως πάσης έμπιστοσύνης, και δεχθώμεν ως έλάχιστον όρον έκάτης ειρηνοδικεικῆς οικογενείας, μέλη τέσσαρα, — (δέν ὑπάρχει οὐδείς φυσιολογικός λόγος, όπως τὰ ειρηνοδικειακά ζεύγη θεωρηθούν περισσώτερον ή όλιγότερον πολυτόκα —) έχομεν άναγκαστικήν μετανάστευσιν κατὰ τās διαφόρους άνά την 'Ελλάδα διευθύνσεις των 32 ὑποδικιρέσεων του μπουτούλα, 960 δυστυχῶν ὑπάρξεων εις βῆρος του κράτους, δηλαδὴ δαπάνη της γράικς 'Εφορώττικης. Χωρίς νά ὑπολογίσωμεν ότι διὰ τās δικτακτώσεις τούτης τās ποικιλοτάτης από Οἰνοῦντος εις Αὐλών, και από Νεμέας εις Βώλκιν, και από Δύμης εις Μυροῦντα, και από Καλλιδρόμειον εις Βουφράδα και διὰ τὰ άλλα διάφορα από και εις ὧν οὐκ έστιν αριθμός, δέν άρκοῦν αἱ εύθαιαι γραμμάι άλλ' άπαιτοῦνται πολλὰ και πολυδακνύτατα ζιγ-ζιγ.

'Εχομεν οὕτω λοιπόν δαπάνην μόνον διὰ την εν μιζ ήμέρῃ μετακνήσιν μέρους του κτωτάτου ειρηνοδικεικῆς προσωπικοῦ ὑπὲρ τās 30,000 δρχῶν.

Τὰ αὐτὰ έποικοδομητικά φαινόμενα παρουσιάζει και ή μελέτη οἴου δήποτε άλλου φύλλου της έφημερίδος της Κυβερνήσεως εκτός του προχθεσινού, εις έφόρους, γραμμικτές και γραφεῖς και κλητῆρας έφορίων, και ταμίας και τούτων γραμμικτές και γραφεῖς και έπίσης κλητῆρας και εις την πολυπληθεστάτην ζωολογικήν όμοταξίαν των τελωνειακῶν, (τελωνῶν, ὑποτελωνῶν, τελωοσταθμαρχῶν, δεκαρχῶν και τελωνοφυλάκων) και άλλων κατηγοριῶν των άλλων ὑπουργείων.

'Ωστε δέν σφάλλει τις, εάν, σ.ν.υπολογιζομένων γονέων, άδελφῶν, των συμβιῶν αὐτῶν και των μεμπέδων αὐτῶν, ὑπολογίσῃ ότι φωνή εν Ραμᾷ άκούετῃ αὐτῆς τās ήμέρας από εἴκοσι χιλιάδων στομάτων και ὑπὲρ τās πέντε χιλιάδας οικογενειῶν επαναλαμβάνουν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις την μετοικεσίαν της Βαβυλωνος, έπιστρατευόμενοι κατὰ τὸ φύλλον πορείας του βασ. διατάγματος ή τῇ: ὑπουργικῆς διαταγῆς της μεταθέσεως. — 'Όλα δέ ταύτα

σον και όίπτουσα αὐτήν εις την μέγισσαν ήτις παρεπονείτο.)

Πάρε, γιά τὰ σχοινιά ποῦ σ' έλάδωσαν! 'Εφερες μαζί ή το βιβλίον εκείνο του Βασιλέως της Μαγιόρκας;

Η μάγισσα

Ναι, τὸ έφερα.

('Εξάγει από τὸ στήθος της εν βιβλίον τυλιγμένον με δερματίνους ζώνας μεταχειρισμένας).

Γραδενίγια.

'Ακουτες νά μιλοῦν γιά μιὰ έταίρα, ποῦ την λέν Πανθέαν, και ή όποία ταξιδεύει στον Μορέντον, με μεγάλην πομπήν, με τον Βευκένταυρόν της, ποῦ και της άνήκει, ὡς αν νά ήτο ή σύζυγος του Γαληνοτάτου;

Η μάγισσα

Η Πανθέα, εκείνη ποῦ έχει τὸ ένα μάτι γαλανό και τὸ άλλο μαῦρο, σάν τον τρομερόν εκείνον 'Αλέξανδρον ό όποιος απέθανε διότι δέν άκουσε μιάν μάγισσαν των 'Εκδατάνων;..Ναι, γνωρίζω τὸ σημάδι...

Γραδενίγια

Και την είδες ποτέ;

Η μάγισσα

Την είδα τελευταίως εις Βενετίαν, επάνω στον έξώστην της. 'Εμενε στον ήλιο γιά νά κάμῃ ξανθὰ τὰ μαλλιά της. 'Από την άκτὴν ένας νέος την εκύτ-

ταζε ντυμένος με σατέν βουσσινόχρουν.

Γραδενίγια.

Εἶσαι άνοικτομάτῃ, Σκλαβῶν...θέλω από σέ μιάν κήρινην μορφήν...έννοεις; Πρέπει ή Πανθέα νά πεθάνῃ. 'Εννοεις; Θά σοῦ δώσω ό,τι μοῦ ζητήσης, θά σέ στείλω εις την πέραν του πόντου χωράν σου σ' ένα κκαράδι φορτωμένο από πλοῦτη. Θά εἶσαι πλουσίς και εύτυχῆς δι' όλας τās ήμέρας της ζωῆς σου.

Η μάγισσα

Θά κάμω την εικόνα αὐτήν σήμεραν την νύκτα, γαληνοτάτη.

Γραδενίγια.

'Οχι, όχι σήμερα την νύκτα: αλλά τώρα άμέσως, έδῶ, μπροστά στα μάτια μου. 'Εννοεις; τὸ κερί είνε έτοιμο. Τὸ μαγκάλι είνε άναμένο. 'Ιδέ: 'Η Λουκρητία σου τὸ φέρει.

Πήγαυε, Πεντέλα, τρέξε νά ζητήσης τὸ κερί στο δωμάτιον των χρυσῶν δερμάτων. Εἶνε εκεί δυὸ λίτρες. Πάρε έπίσης την θήκην των πολυτίμων λίθων και τὸ βαλάντιον των δουκάτων από τὸ κιώτιον.

(Η Λουκρητία κατεβαίνει φέρουσα τὸ μαγκάλι με δύο λαβές. 'Η Πεντέλα άναβαίνει).

Η μάγισσα (καίονσα από έπιθυμίαν)

Ναι, θά κάμω την μορφήν τώρα άμέσως. 'Αλλά,

γαληνοτάτη, τί θά βάλω στο κερί; 'Ο άγιος άρτος, ή σταλαγματικῆς του άγίου χρίσματος, τὸ δόντι...

(Η Δόγισσα άντριχιάζει ὡς αν νά περνοῦσε μπροστά από τὰ φλογισμένα μάτια της τὸ φάντασμα του γέροντος, εκπνέοντος ὑπὸ τὰ παχέα χρυσά έρούχα).

Γραδενίγια

Τὸ δόντι...Δέν έχω τίποτε, δέν έχω τίποτε άκόμη! Δέν έχω ούτε μιάν τρίχα. 'Αλλά περίμενε, περίμενε λίγες στιγμές. Αἱ γυναικῆς μου θά έπιστρέψουν...Κύτταξε, 'Ορτολα, κύτταξε μήπως έρχονται από τον κήπον. 'Ω! θά τās φονεύσω! θά τās φονεύσω! (εἶνε τρελλή από άνυπομονητίαν και όργήν. 'Η Λουκρητία άποδέτει έπί του τάπητος τὸ καίον μαγκάλι. 'Η Πεντέλα φέρει τὸ κερί, την θήκην και τὸ βαλάντιον. 'Η Γραδενίγια πέρνει τὸ κερί και τὸ προσφέρει εις την μάγισσαν.) Νά τὸ κερί, είνε κερί άνόθευτο. Κύτταξε: είνε κίτρινο σάν τὸ κεχρὺμπάρι, εύμάλακτο σάν τὸ νερό. Μπορεῖς νά σχηματίσης την μορφήν σ' ένα δευτερόλεπτον. Και έπί του παρόντος, λάβε έπίσης αὐτὰ τὰ δουκάτῃ... 'Αλλά πές μου, πές μου: δέν θά μπορούσες νά κάμῃς την θανατηφόρον αὐτήν γοητείαν με τὸ κερί μόνο και χωρίς νά άνακατέυσης σ' αὐτὸ τίποτε άλλο;

Η μάγισσα

'Ισως. 'Η ήμέρα ζῇ καλή: ό άγγελος της ήμέρας αὐτῆς είνε ό 'Ανοέλ.

δικάνη πάντοτε της πλουσιοπαρόχου γραφίας ψωρο-
κώσταινας.

Υποθέτομεν πρὸς στιγμήν, ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης
εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ εἶχε κάμει τὰς μεταβολὰς
ταύτας. Τότε τὸ δημόσιον ἤθελεν οἰκονομῆσαι ἥμισυ
περίπου ἐκτομύριον δραχμῶν, πρὸς τὸ ὅποιον
δὲν φθάνει πιστεύομεν ἡ οἰκονομία τῶν φακέλων καὶ
τῶν ἡμεροδελκτῶν τῶν δημοσίων γραφείων.

Οὗτος εἶναι ὁ θησαυρὸς τῶν ὁποίων ὑποδεικνύομεν
εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, θησαυρὸς πλέον ἀνητηκός,
ἀφοῦ ἐγένεον ἤδη αἱ δαπάναι. Διότι καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ
θεοῦ τὴν πικροδυναμίαν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν τοῦ κ.
Δηλιγιάννη, ὑπάρχει μίξις ἐξάρεσις. Ὅτι καὶ οἱ δύο
δὲν ἡμποροῦν πλέον νὰ μὴ ἔχουν κάμει, ὅτι ἤδη ἔ-
κμασαν.

Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀνέλογοι θησαυροὶ τοῦς
ὁποῖοι δύνανται νὰ οἰκονομῇ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Δι-
ότι καὶ μὴ δὲν ἐγένεον αἱ μεταβολαὶ τῶν Ἀπτηνόμενων
τῶν Εἰσπραγμάτων, τῶν Ἐρετῶν, προέδρων πρωτοδι-
κῶν, πρέσβων, προξένων, οἱ ὅποιοι εἶναι μὲν ὀλιγό-
τεροι, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐπιστράτευ-
σίς των καὶ ἡ κινητοποίησις εἶναι πολὺ δαπανηρο-
τέρα τῆς τῶν πτωχῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν γραμμα-
τέων των.

Θὰ ἀπικνήσῃ ἴσως ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὅτι τὸ δι-
σκόρπισμα τοῦτο τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους εἰς τοὺς
12 ἀνέμους κοστίζει μὲν ὑπὲρ τὸ ἐκτομύριον εἰς
τὴν πολυέστερον κυρίαν Ψωροκώσταιναν, ἀλλὰ τὸ ἀ-
πικνῶν... οἱ βουλευταί.

Εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἐν τούτοις ταύτην ἡμεῖς ἀ-
πικνῶμεν, ἐπὶ τοῦτο ἥτο πρόσθετος λόγος νὰ μὴ γεί-
νη τὸ δισκόρπισμα.

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

Ἐταρ δὴν τὰ δίκαια θὰ εἶνε ἴσα, δὴν τὰ δίκαια θὰ κα-
ταντήσουν ἀχρηστα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Νὰ καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ, μάλα. Ἀλλὰ
νὰ κάνουν τὴν ἐναρξιν τῆς καταργήσεώς των οἱ κ.
κ. δολοφόνου.

Ὁμολογουμένως, βλέπω ὅτι ὁ ἄνθρωπος τελειο-
ποιεῖ καθημερινῶς τὰ πάντα περὶ ἐαυτὸν ἀλλὰ δὲν
βλέπω νὰ τελειοποιεῖται καὶ ὁ ἴδιος.

Ὁ Θεὸς ἀμείβει τοὺς ἐναρξέτους. Τὸ μόνον κακὸν
εἶνε πῶς δὲν τοὺς ἀμείβει κάθε Σάββατον,

Ἐμπιστεύεσθε τοὺς ἀνθρώπους ὅσο καὶ τὸν καιρὸ
καὶ παίρνετε μαζὶ σας πάντοτε τὴν ὁμπρῆλλα σας

Ἀλφόνδου Κάρο

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

ἓνα μόνον καλλιτεχνικὸν ἐργαστάσιον γυναικείων
καπέλλων καὶ μία μόνον πλουσιωτάτη ἀποθήκη
πτέρων ὑπάρχει—τὸ κατὰ τὴν τοῦ κ.

Π. ΚΡΗΣΤΟΤΑΙΑ

Στὰ γυναικεία καπέλλα

Τριπλὴ συγκαταβατικὰ

Γοῦστο Παρισινὸν

Εἰδικότης

ΛΙΟΠΗ

ΚΑΛ-

αγγελιστρίδας 18

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΕΥΘ. ΚΟΤΕΡΑ

Ὁ Ἀτθίδης, ΤΑ ΙΔΙΟΤΡΟΦΩΤΕΡΑ

ΚΑΠΕΛΛΑ

Εἰς τοῦ Γ. ΒΛΑΝΤΗ

12—Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίδας—12

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ὁδὸς Λι-
δίου 172

ΔΡΑΚΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Παρά τὴν
Ε. Τράπεζ.

ΔΙ' ΑΙΘΟΥΣΑΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΑΙ

ΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Β ΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ-Β ΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ-ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον ἐκ 15 χρωματιστῶν εἰκόνων ἀρχαίων μνημείων, αἱ ὁποῖαι ἐλθ-
φύσαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀληθὲς τῶν Ἀθηνῶν ἐνθύμημα

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥΜΕΝΟΣ

Φίλτατε «Νουμῶ»,

Ἐκαυτηριάζετε ἐσχάτως ἐσεῖς οἱ δημοσιογράφοι, τοὺς
ὑπονοεῖτε ποὺ ἐγράψαν πρωτοχρονιάτικαι γνώμες με...
ἀνορθογραφίες.

Πῶς λοιπὸν νὰ μείνω κ' ἐγὼ ἀπαθὴς ἐμπρὸς σ' ἓναν κα-
θηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου ποὺ γράφει ἀνορθογραφὰ τὸ
ὄνομα τοῦ;

Πρόκειται διὰ τὸν κ. Καλλιόντζη, τοῦ ὁποῖου ἡ
βιογραφία καὶ ἡ εἰκὼν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς «Ἀθήνας»
τῆς Κυριακῆς. Ὁμολογουμένως δλοὶ οἱ ἔπαινοι καὶ διὰ τὰ
ἐγκώμια ἀρμόζουν εἰς τὸν διαπρεπῆ ἐπιστήμονα. Τὰ προ-
σπογγίσματα μὲ τὰ δὴ μου χέρια, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ
πάρῃ ὁ κ. Καλλιόντζης τὸν χειρουργικὸν του πρίονα,
νὰ ἀποκόψῃ τὸ ἓνα λάμβδα καὶ νὰ μείνῃ Καλιοντζῆς.

«Καλιοντζῆς» εἶνε, φίλε μου, λέξις τουρκικὴ. Οἱ Τούρ-
κοι λέγουσι «καλιοντζῆ» τὸν ναύτην τοῦ πολεμικοῦ ναυτι-
κοῦ, ὅπως λέγουσι «γκαιμιτζῆ» τὸν ναύτην τοῦ ἐμπορικοῦ ναυ-
τικοῦ. Τὸ γράφουν μάλιστα «γαλιοντζῆ» καὶ τὸ προσφέρουν
«καλιοντζῆ» ὅπως γράσουν «γαβγῆ» καὶ προσφέρουν «καβγῆ»
τὸν καυγᾶν. Καὶ διὰ νὰ λείψῃ μάλιστα κάθε καυγῆς καὶ
κάθε ἀντιλογία, σᾶς προσθέτω ὅτι ὁ καλιοντζῆς ἡ γαλιον-
τζῆς παρέρχεται ἐκ τῆς λέξεως γ α λ ι ὦ ν, ὡς ὀνομαζέτο ἐν
εἰδὸς πολεμικῶν πλοίων τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Οἱ Βυζαντι-
νοὶ τὸ ἔλεγον «γαλίον» καὶ οἱ Γάλλοι galion. Ἡ λέξις
αὕτη ἔχει τὴν ἰδίαν ρίζαν μὲ τὴν «γαλέραν», «γαλεῖτορα»
κτλ. τὰ ὁποῖα δὴν γράφονται μὲ ἓνα λάμβδα εἰς ὅλας τὰς
γλώσσας.

Ἐπομένως ἂς διορθώσῃ τὴν ὑπογραφήν του ὁ κ. Καλιον-
τζῆς, καὶ τότε κ α λ ι ὦ ν γενήσεται.

Ταῦτα καὶ μένω.

Ο. Λεξικόποιλος.

Ο ΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣ

Ἐρίτιμε τοῦ «Νουμῶ» κύριε Διευθυντά,

Ἀσμενος ἀναγινώσκων τὴν σὴν τριήμεριαν, ἡμε-
ρὰν ἐκδιδόμενον τὸν «Νουμῶν» οὐκ ἔξεστι μοι ἐφ' ἡμερῆς
καλέσαι, γρηθύνως διεπεξέρχομαι ἐπὶ τῆς θαλάσσης
Ἀρραβῶνα, περιπύστον καὶ γλαφυρὸν ναυιστόρημα
τοῦ σου συγγράμματος (συγγράμματος γὰρ ὁ ἐπὶ τὸ
βαρβαρικώτερον συνεργάτης κεκλημένος δεῖ ὡς
ἐμοίγε δοκεῖ ὀνομάζεσθαι, ἐπειδὴ τὸ γράφειν οὐδὲ παρὰ τῇ
πολιτικῇ δικονομίᾳ ἐργασίᾳ λογίζεται) κ. Ἀγγέλου Τα-
νάγρα.

Ἀλλάγματι τὸν ἄνδρα καθαρίζῃ τῇ γλώττῃ χρώμενον καὶ
παντὸς χυδαίου οὐροῦ ἀπηλλαγμένον, πλὴν τινῶν κακοζη-
λῶν ἐνισχυμῶν, ὧν πάντων πρῶτιστος τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ.

Ὅθεν ποτε οἱ πρόγονοι ἡμῶν τὸν τόπον τῆς γεννήσεως αὐ-
τῶν δηλοῦσαι ἐβούλοντο, τοπικὰ ἐπίθετα ἔγραφον, ὡς Περ-
κλῆς ὁ Ἀθηναῖος, Πιττακος ὁ Μυτιληναῖος Ἀρα ὁ σὸς
Ἀγγελος ὁ ἐκ Τανάγρας δεῖ Ταναγραῖον αὐτὸν γράφειν.

Εἰς παραπλήσιον ὁ ἄνθρωπος περιπίπτει σφάλμα, ὁσάκις τὰς
ἐπὶ κάλλει καὶ ἐρασμιότητι διαλαμπύσας Ἀτθίδας ἐξυ-
μνῶν «Τανάγρας» ταύτας ἀποκαλεῖ «Ταναγραῖαι» εἰσιν, ὡ
βέλτισται, πλαγγόνες.

Ἡ μὴ εὐλαθεῖται ταύτας «Ταναγραῖας» ἀποκαλέσαι, ἵνα
μὴ ἐκ παρηγήσεως «γραῖας» αὐτὰς ὑπολάβωσιν, ἥτοι γραῖ-
δια; Οὐδεὶς φόβος, ἐπειδὴ ἐν μὲν τῇ καθ' ἡμᾶς «γραῖας»
λέγονται, ἐν δὲ τῇ χυδαίᾳ «γρηῖας».

Ἐορῶτο, Νουμᾶ Νομοθέτα, καὶ ἀσπασόν μοι τὸν Τανα-

Γραδενίγα.

Δοκίματε λοιπὸν, Σκλαδοῦνα. Ἀρχίσε τὴν ἐργα-
σίαν. Θὰ γεμίσω τὸ πλοῖον τὸ ὅποιον θὰ σὲ ἐπανα-
φέρῃ εἰς τὴν ὑπερπόντιον πατρίδα σου. Πρέπει ἡ
Πανθεὰ νὰ χαθῇ.

Ἡ μάγισσα

Ὁ ἄγγελος τῆς σημερινῆς ἡμέρας εἶνε ὁ Ἀνοέλ.

(Προετοιμάζεται διὰ τὸ ἔργον. Ἀφοῦ ἤνοιξε τὸ μαγικὸν
βιβλίον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κρέμονται μακρὰ λωρία, τὸ ἀποθέτει
εἰς τὸ ὑπόδαρον τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύνα-
ται ν' ἀναγινώσκῃ ἐντὸς αὐτοῦ. Κλίνει εἰς τὸ μαγικὸν ὅπως
μαλακώσῃ τὸ κερὶ, ἔπειτα ἀναγινώσκουσα χαμηλοφώνως ἀ-
κατανόητους λέξεις σχηματίζει τὴν μορφήν μὲ τὰ δάκτυ-
λά της. Ἐν τούτοις ἡ Δόγισσα τὴν παρατηρεῖ μὲ προσε-
κτικούς ὀφθαλμούς ὥσταν νὰ ἤθελε νὰ ἐγχύσῃ μέσα στὸ κερὶ
τὴν καταστρεπτικὴν δύναμιν τοῦ μίσους της. Ἀπὸ τὴν ὄ-
σθην φθίνει συγκεχυμένος θόρυβος, ὥσταν θόρυβος μάχης.)

Γραδενίγα (ἀνατριχιάζουσα)

Ἀκούτε; Ἀκούτε;

Ἡ Πεντέλα γυρίζει πρὸς τὴν σκοπιάν.

Ὁρδολα (τρέχουσα ἀπὸ τὸν τοῖχον)

Νὰ ἡ Νέρισσα! Νὰ ἡ Νέρισσα! Τὸ πρόσωπον τῆς
Ἰακωδέλας εἶνε γεμάτο αἷμα.

(Ἡ Ἰακωδέλα ἐπιφαίνεται ἀσθμαίνουσα, ὡρὰ μὲ μίαν
παρεῖαν κόκκινην ἀπὸ αἷμα τὸ ὅποιον τρέχει ἀπὸ τὴν πλη-
γωμένην παρεῖαν της. Ἡ Νέρισσα τὴν συνοδεύει κλαίονσα.)

Ἰακωδέλα

Γαληνοτάτη!

Νέρισσα

Γαληνοτάτη!

Γραδενίγα (πλησιάζουσα ὅπως παρατηρήσῃ τὴν Ἰακω-
δέλαν.)

Γιατὶ τὸ αἷμα αὐτό; Ποῖος σ' ἐπλήγωσε; Ὁ-
μίλει!

(Αἱ κατὰ σκοποὶ κάμουν κύκλον περὶ τῆς ἀφικθείσης. Ἡ
Μάγισσα δὲν διακόπτει τὸ ἔργον της.)

Ἰακωδέλα (μὲ φωνὴν πνιγομένην)

Φέρω εἰς τὴν Γαληνοτάτην σας μαλλιὰ ἀπὸ τὴν ἐ-
ταίραν ἓνα πλόκαμον, ἓνα μεγάλον πλόκαμον...

Γραδενίγα (πνιγομένη ἀπὸ ἀπροσδόκητον χαρὰν)

Λές, λές.

Ἰακωδέλα

Ἐνα πλόκαμον... τὸν ἐκοψα ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ, μὲ τὰ
ἰδία μου τὰ χέρια... Ἰδοῦ τον, ἰδοῦ τον!

(Ψάχνει ἐντὸς τοῦ κόλπου της, ἐνῶ ἐπὶ τῆς παρεῖας της
ἡ Νέρισσα σπογγίζει τὸ αἷμα μὲ τὸ μανδύλι της, μὲ τρυ-
φεθῆτα καὶ ἀλγος.)

Γραδενίγα (διευθυνομένη μὲ σκληρὰν χαρὰν πρὸς τὴν
μάγισσαν ἥτις ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον της.)

Ἀκουσε; Ἀκουσε; μάγισσα; Ἐνα πλόκαμον
ἀπὸ τὰ μαλλιὰ της... Ὁ θάνατος! Ὁ θάνατος!

Ἰακωδέλα

Ἰδοῦ τον, τὸν ἔχω! σῦρει ἀπὸ τοὺς κόλπους της
ἓνα πανί μὲ χίλιους κόμβους μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἔχει κρυμ-
μένον τὸν πλόκαμον. Τὸν ἔχω... Πρέπει νὰ λύσω τοὺς
κόμβους. Εἶνε πολλοὶ, πολλοί. Καὶ ἂν μπουρῶσα θὰ

ἔκινῃ χίλιους. Νέρισσα, τοὺς γνωρίζεις πολὺ καλὰ,
γιατὶ ἐπὶ τοὺς ἔσφιξες! Ἐξοκῶμβονε, Ἐξοκῶμβονε!
(Ἐργάζονται ἀμφότεραι ὅπως λύσουν τοὺς κόμβους.
Ἐπανειλημμένως ἡ Γραδενίγα τείνει πρὸς τὸ δέμα μὲ
ἀνυπομόνους χεῖρας.)

Πεντέλα, κατὰ τὸ διάλειμμα, ἀπὸ ψιλά.

Ἡ βάρκες στρέφουν σπρώχνουν τὰ κουπιὰ στὸ
ἐνάντιον ρεῦμα, φαίνονται σὰν νὰ διευθύνωνται πρὸς
ἐξοδόν. Σηκώνεται μέγας θόρυβος, ἐκεῖ κάτω, ἀπὸ
τὸ μέρος τοῦ Πόρτου. Ὁλη ἡ ἀκτίς εἶνε βυθισμένη
στὴ σκιά... Φαίνονται σὰν ἀνταύγειαι φωτός.

Ἰακωδέλα, εὐρίσκουσα τὸν πλόκαμον εἰς τὸ βάθος τοῦ
δέματος.

Ἰδοῦ τον, ἰδοῦ τον! Εἶνε ἀρκετὰ μακρὸς; εἶνε
ἀρκετὰ παχύς; τὸν ἐκοψα ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ μὲ αὐτὸ τὸ
ψαλλίδι ποῦ εἶχα πάρει.

Ὁρδολα.

Πόσο εἶνε μακρὸς!

Κατερίνα.

Πόσο εἶνε ὠραῖος!

Λουκρητία.

Πόσο λάμπει!

(Ἀκολουθεῖ)